

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119201836
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119201836.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Daniela Ilavského v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpeného advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: C. A., nar. X. I. XXXX, trvale bytom G., o 199,21 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 20Csp/24/2019-128 zo dňa 27. februára 2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa **n e p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nepriznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou bola uzavretá zmluva o bežnom účte a dodatok k nej, na základe ktorej sa banka zaviazala zriadiť a viesť pre žalovanú bežný účet. Týmto medzi nimi došlo k vzniku záväzkového zmluvného vzťahu, v rámci ktorého bol právnym predchodca žalobkyne oprávnený prijímať platby v prospech žalovanej ako majiteľa účtu a na druhej strane podľa jej pokynov z tohto účtu realizovať platby. Právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obch. z. - § 708 a nasl. (zák. č. 513/1991 Zb. - Obchodný zákonník), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru - § 52 a nasl. O.z. (zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník) a ZoSÚ (zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov). K uvedenému záveru dospel súd prvej inštancie z dôvodu, že predmetná zmluva je formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, pretože text zmluvy bol vopred pripravený, žalovaná ako spotrebiteľ nemala možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu. Právny predchodca žalobkyne pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V zmysle zásady lex specialis derogat legi generali má potom špeciálna právna úprava, ktorou je ustanovenie § 52 a nasl. O.z. a ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obch.z. a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať aj podľa ustanovení O.z. a ZoSÚ. Súd prvej inštancie predovšetkým poukázal na to, že žalobkyňa uviedla, že žalovaná istina 199,21 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými (19.582,34 eur) a všetkými kreditnými obratmi (19.383,13 eur) vykonanými na účte žalovanej. Súd prvej inštancie žalobkyňu vyzval (25.

november 2019), aby doplnila skutkové tvrdenia, aby bolo zrejmé z čoho sa skladá žalovaná istina, avšak žalobkyňa napriek tomu žalovanú sumu nešpecifikovala. Žalobkyňa odkazovala na výpis z účtu, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 C.s.p. opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobkyňu. Podporne v uvedenom smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/157/2015 zo dňa 2. decembra 2015 č.k. 25Co/103/2019-215 zo dňa 12. novembra 2019. Taktiež dodal, že nebol daný dôvod na odstraňovanie vád žaloby, pretože žaloba mala všetky požadované náležitosti. Nedostatočná špecifikácia žaloby má pritom za následok zamietnutie žaloby pre jej nepreskúmateľnosť a nie jej odmietnutie. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., keď žalovaná bola v konaní plne úspešná, z čoho vyplýva nárok žalovanej voči žalobkyni na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v plnom rozsahu. Keďže však žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli, pričom takúto situáciu C.s.p. neupravuje, súd prvej inštancie jej vo výroku II/ s poukazom na ustanovenie čl. 4 ods. 2 C.s.p. (princíp racionálneho zákonodarca) nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa, ktorým sa pri uplatnení odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ (rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), písm. f/ (súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) domáhala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná tiež náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Poukázala na to, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 C.s.p.). Uviedla, že pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 C.s.p.) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 C.s.p. malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ustanovení § 150 C.s.p. pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 C.s.p.), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 C.s.p.). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 C.s.p., t. j. § 153 a § 154 C.s.p. (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/405/2017). V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 C.s.p.). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nespĺnenia povinnosti tvrdiť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H.Beck, 2016). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že tvrdenia žalobkyne čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela (ostala pasívna), preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní nároku nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 C.s.p.). V konaní sp. zn. 20 Csp/24/2019 súd dňa 7. mája 2019 vydal platobný rozkaz. Platobný rozkaz je rozhodnutie vo veci samej, ktoré je vydané v skrátrenom konaní, ktorého skutkovým základom sú len skutočnosti tvrdené žalobcom a preukázané ním predloženými listinnými dôkazmi. Z tohto dôvodu zákon vyžaduje, aby skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje žalobou uplatnené právo, boli dostatočne osvedčené; požadované plnenie musí byť dovolené objektívnym právom. Záver, že uplatnené právo vyplýva zo žalobcom tvrdných skutočností, predpokladá také opísanie rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré ich umožňujú posúdiť po právnej stránke (relevantné hmotné právo; uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. augusta 2010, sp. zn. 4 M Cdo/8/2010). Vydáť platobný rozkaz teda možno len vtedy, ak v žalobe uplatnené právo vyplýva zo skutočnosti tvrdných žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä, ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov, ktoré sú prílohou žaloby. Prípadné pochybnosti súd môže odstrániť aj výzvou žalobcovi. Zásadné vady žaloby (neúplnosť, nezrozumiteľnosť) odstraňuje súd v režime podľa § 129 C.s.p. Ak by žalobca aj výslovne žiadal vydanie platobného rozkazu, no súd je toho názoru, že právo na zaplatenie sumy zo žaloby a listinných dôkazov nevyplýva, platobný rozkaz nevydá. Ak súd vydá platobný rozkaz, pričom po jeho zrušení napriek nenapadnutiu nároku žalovaným žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho

stanoviska ohľadne uplatneného nároku, ide o prekvapivé rozhodnutie. Procesný poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Strany by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17. októbra 2011, sp. zn. 7 Cdo/42/2010). Vydanie prekvapivého rozhodnutia je nesprávnym procesným postupom z hľadiska ust. § 129 C.s.p. a § 181 ods. 2 C.s.p., nakoľko súd ním odníma žalobcovi možnosť konať pred súdom, teda porušuje jeho právo na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vyzval žalobkyňu výzvou zo dňa 25. novembra 2019 na doplnenie skutkových tvrdení. Na danú výzvu žalobkyňa reagovala a doplnila skutkové tvrdenia, pričom žiadnu ďalšiu výzvu súd žalobkyňi nezaslal. Žalobkyňa zostala zaskočená iným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie bez toho, aby jej bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Súd neupozornil žalobkyňu na zmenu svojho stanoviska v otázke úplnosti skutkových tvrdení a špecifikácie nároku. V uvedenom smere žalobkyňa poukázala na - rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 27Co/165/2018-204 z 19. októbra 2018 „V danej veci okresný súd vo veci na základe žiadosti žalobcu vydal platobný rozkaz, pričom podľa názoru odvolacieho súdu, musel okresný súd dospieť k záveru, že skutočnosti tvrdené žalobcom v žalobe sú úplne a preukázané teda postačujúce pre vyhodnotenie, že požadované právo je dané. Pred vydaním platobného rozkazu totiž nevyzval žalobcu na doplnenie resp. vysvetlenie, špecifikovanie nároku podľa § 129 C.s.p. Po zrušení platobného rozkazu pre nemožnosť doručenia žalovanému súd prvej inštancie nariadil pojednávanie (ktorého sa žalobca nezúčastnil s ospravedlnením). Súd prvej inštancie žalobcu ani v nasledujúcom konaní nevyzval na doplnenie tvrdení, ani ho po vydanom platobnom rozkaze neupozornil na zmenu svojho stanoviska k skutkovým tvrdeniam a k navrhovaným dôkazom z pohľadu ich úplnosti a konkrétnosti. Vo všeobecnosti platí, že v záujme spravodlivosti a zákonnosti sa súd počas nasledujúceho konania môže v nevyhnutnej miere odkloniť od pôvodných predbežných záverov vo vzťahu k skutkovej stránke veci a k dokazovaniu. Je ale zároveň povinný umožniť stranám adekvátne reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a vytvoriť im priestor na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov. Za daných okolností (vydaný platobný rozkaz nenapadnutý žalovaným) mal preto súd upozorniť žalobcu na zmenu svojho stanoviska v otázke úplnosti skutkových tvrdení a špecifikácie nároku. Mohol tak vykonať výzvou v rámci prípravy pojednávania napr. súčasne s predvolaním na pojednávanie, prípadne po doručení ospravedlnenia žalobcu z účasti na pojednávaní alebo na pojednávaní. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom mohol žalobca svoje skutkové tvrdenia doplniť, vysvetliť, no žalobca sa ho nezúčastnil. Z obsahu zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že by súd prvej inštancie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. vrátane predbežného právneho posúdenia veci oznámil zistené problémy s preukázaním splnenia procesnoprávných povinností žalobcu (bremena tvrdenia a bremena dôkazu). Naopak predbežné právne posúdenie uvedené v zápisnici vzbudzuje dojem, že súd považuje skutkové tvrdenia žalobcu za postačujúce pre právne hodnotenie veci, keďže súd prvej inštancie vykonal právne posúdenie veci ako skutkovo zistenej podľa ustanovení hmotného práva (ktoré však napokon v rozhodnutí síce citoval, ale reálne neaplikoval). Navyše žalobca sa včas (viac ako dva týždne pred pojednávaním) ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania s úmyslom predísť navyšovaniu trov konania. Jeho postoj v danej veci je pochopiteľný. Žalobca sa dôvodne (vychádzajúc z doručenia platobného rozkazu) domnieval, že jeho žaloba je spolu s predloženými dôkazmi pre súd zrozumiteľná a určitá, jeho skutkové tvrdenia úplne, preukázané a nárok vyšpecifikovaný (čo napokon výslovne uviedol v podaní, ktorým sa ospravedlnil z účasti na pojednávaní). V dôsledku toho je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že objektívne nemohol predvídať následné zamietavé súdne rozhodnutie založené na nesplnení bremena tvrdenia v zmysle dostatočnej špecifikácie. Napadnuté rozhodnutie za týchto okolností možno hodnotiť vo vzťahu k žalobcovi ako nepredvídateľné, prekvapivé. Keďže súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom z hľadiska ust. § 129 C.s.p. a § 181 ods. 2 C.s.p. odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, teda porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že svoje rozhodnutie „nečakane a prekvapivo“ založil na neunesení bremena tvrdenia a bremena dôkazu po tom, čo na základe žaloby vydal platobný rozkaz bez toho, aby žalobcovi oznámil zmenu svojho stanoviska resp. predniesol také predbežné právne posúdenie, ktoré by bolo spôsobilé umožniť sa jej k stanovisku súdu vyjadriť, konanie zaťažil procesnou vadou, ktorá za dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti civilného procesu má za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a vrátenie veci súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.)“.

Odvolateľka poukázala aj na to, že výpočet výšky istiny je uvedený priamo v žalobe v čl. II., kde je uvedené, že žalovaná istina 199,21 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej, k čomu predložil tabuľku s debetnými a kreditnými obratmi, a teda žalovanú sumu bolo možné jednoznačne vypočítať jednoduchým matematickým výpočtom: debetné obraty mínus kreditné obraty = žalovaná istina, t. j. $19.582,34 - 19.383,13 = 199,21$ eur. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 389 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za podané odvolanie.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľka v odvolaní použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

6. Predmetom konania je nárok na zaplatenie sumy 199,21 eur a príslušenstva. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobu v celom rozsahu zamietol.

7. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 C.s.p. odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

8. Žalobkyňa podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) C.s.p.

9. Podľa ustálenej súdnej praxe odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

10. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby. Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom verejného prejednania veci. Žaloba musí obsahovať všeobecné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 127 ods. 1 C.s.p., teda ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, dátum a podpis. Žaloba musí obsahovať osobitné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 132 ods. 1 C.s.p., teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje samotný základ žaloby. Tvrdenia, z ktorých má vyplývať oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Po oboznámení sa s obsahom žaloby odvolací súd konštatuje, že táto náležitosť žaloby bola rozhodne splnená. Z

obsahu žaloby jasne a zrozumiteľne vyplýva skutkový dej, teda sú v nej opísané skutkové okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby (uzavretie zmluvy o bežnom účte/rámcovej zmluve a na jej základe zriadenie a vedenie účtu č. XXXXXXXXXXXX / W. /; dodatok k zmluve o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX / W. /, porušenie povinnosti zo strany žalovanej udržiavať na účte dostatok minimálnu výšku kreditného zostatku po dobu zmluvného vzťahu; výška záväzku žalovanej 199,21 eur; úročenie nepovoleného prečerpania účtu úrokom vo výške 22,9 % ročne; nezaplatenie pohľadávky žalobkyne žalovanou ku dňu podania žaloby). Niet pochybností, že rozhodujúcimi skutočnosťami v žalobe bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke dostatočne, teda nejde o vadu žaloby spočívajúcu v nedostatku opísania rozhodujúcich skutočností tak, ako sa domnieva žalobkyňa v jej odvolaní.

11. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednávou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu sa označuje v procesnej teórii jeho procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

12. Pri povinnosti uviesť skutkové okolnosti veci je potrebné rozlišovať dva typy skutočností, ktoré musí strana konania tvrdiť, aby bola v spore úspešná. Žalobca musí pre perfektnosť žaloby uviesť tzv. základné skutočnosti, ktoré musí mať súd k dispozícii, aby mohol posúdiť, o čom a na akom podklade má rozhodnúť, ide o skutočnosti, ktoré slúžia k individualizácii, nezameniteľnosti nároku. Tieto skutočnosti musia byť vymedzené v takom rozsahu, aby umožnili jednoznačnú individualizáciu nároku aj vzhľadom na ustanovenia § 159 a § 230 C.s.p. Ak žaloba takéto skutočnosti neobsahuje, je namieste postupovať podľa ustanovenia § 129 ods. 1 a 2 C.s.p. Základné skutočnosti (ktoré majú slúžiť k individualizácii a nezameniteľnosti nároku), je potrebné odlišiť od skutočností, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce (ktoré sa substancujú). Ide o skutočnosti, ktoré nie sú nutné k identifikácii nároku, ale ich uvedenie ovplyvňuje výsledok sporu. Pri ich absencii neprichádza do úvahy odmietnutie žaloby, ale naopak zamietnutie žaloby.

13. Bolo povinnosťou žalobkyne predniesť skutočnosti a predložiť dôkazy na preukázanie opodstatnenosti nároku na zaplatenie žalovanej pohľadávky a príslušenstva, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi istinu vo výške 199,21 eur, úrok vo výške 22,9 % p.a. zo sumy 199,21 eur od 6. marca 2019 do zaplatenia i úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 199,21 eur od 6. marca 2019 do zaplatenia. Žalobca v žalobe nekonkretizoval žalovanú pohľadávku v sume 273,66 eur s príslušenstvom spôsobom, z ktorého by bolo možné usudzovať opodstatnenosť jeho nároku. Z tabuľky tvoriacej súčasť žaloby a predloženého výpisu z účtu žalovanej nebolo možné vyvodiť, z čoho pozostáva žalovaná suma 199,21 eur a ako sa žalobkyňa k predloženému vyčísleniu žalovanej pohľadávky dopracovala. Bolo úlohou žalobkyne presne vymedziť a určiť sumy čerpania peňažných prostriedkov na účte žalovanej s uvedením dní ich čerpania, presne uviesť výpočet uplatňovanej istiny, úroku a poplatkov a v nadväznosti na tieto údaje predložiť presný výpočet nepovoleného debetu na účte žalovanej ku dňu 6. marca 2019 (t. j. ku dňu omeškania) navyše keď posledná operácia na účte bol vklad dňa 8. januára 2016 (č.l. 65). Bolo povinnosťou žalobkyne predniesť skutočnosti a predložiť dôkazy na ich preukázanie, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi žalovanú pohľadávku s príslušenstvom. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca opakovane poukazoval na nepovolené prečerpanie na účte žalovanej, pričom nepovolený debet špecifikoval rozdielom medzi debetnými a kreditnými operáciami na účte, ktoré ničím nepodložené tvrdenie nie je dôkazom preukazujúcim opodstatnenosť nároku uplatneného žalobcom. Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobkyňa si svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť nesplnila. Ak potom za takejto dôkaznej situácie

súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena, rozhodol správne po vecnej i právnej stránke. Odvolacia námietka žalobcu, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadom rozpisu všetkých obrátov na účte žalovanej, tak nie je opodstatnená. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, odôvodňujú zamietnutie žaloby po vecnom prejednaní veci (neodôvodňujú odmietnutie žaloby pre jej vady).

14. Ďalej sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáhala aplikácie ustanovenia § 151 C.s.p. Ako už bolo uvedené vyššie, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobcu bolo nesplnenie jeho povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej.

15. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou nemôže byť. „Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 C.s.p. - procesné povinnosti a procesné bremená „uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 246/2019 z 11. júna 2019“). Uplatnený nárok na zaplatenie nepovoleného debetného zostatku na účte nebol v preskúmanom prípade riadne tvrdený a potom ani riadne preukázaný. Za takejto procesnej situácie potom ani pasivita žalovanej nemôže mať za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 C.s.p., resp. povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek v žalobe uplatnený nárok. Skutkové tvrdenie žalobcu o výške uplatňovanej pohľadávky v rozpise každej jednej kreditnej a každej jednej debetnej transakcie za každý deň rozhodného obdobia jednotlivu (umožňujúce posúdiť výšku požadovanej sumy) v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu, ani k jeho potvrdeniu zo strany žalovanej, preto neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V danom prípade totiž žalovaná nemohla poprieť skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré sa neuskutočnilo, v konaní nebolo realizované. Z uvedených dôvodov aj námietka nevyhnutnosti aplikácie ustanovenia § 151 C.s.p. vo veci je neodôvodnená. Nebola preto opodstatnená odvolacia argumentácia žalobcu, že v konaní pred súdom prvej inštancie bola porušená zásada koncentrácie konania.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 C.s.p.), ak napr. výpisy z účtu a pod.

17. K odvolacej námietke žalobkyne, že ňou uplatnené právo bolo dostatočne osvedčené, pretože vo veci bol súdom prvej inštancie vydaný (vyšším súdnym úradníkom) dňa 7. mája 2019 platobný rozkaz č.k. 20Csp/24/2019, ktorý možno vydať len vtedy, keď v žalobe uplatnené právo vyplýva zo skutočností tvrdných žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov. V súvislosti s uvedenou námietkou je treba potvrdiť tvrdenie žalobkyne, že bol vydaný platobný rozkaz, ktorý sa však nepodarilo žalovanej doručiť do vlastných rúk preto bol uznesením č. k. 20Csp/24/2019-87 zo dňa 4. júla 2019 zrušený. Nie je možné súhlasiť s tým, že žalobkyňa bola zaskočená iným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v rozsudku č.k. 20Csp/24/2019-128 zo dňa 27. februára 2020 bez toho, aby jej bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Treba uviesť, že ak bol vydaný platobný rozkaz, neznamená to, že následným rozhodnutím vo veci samej po jeho zrušení nemôže byť vec vyhodnotená odlišne, t.j. žaloba sa zamietne, resp. sa jej vyhovie len čiastočne a pod. O nepredvídateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v danej veci nemôže byť ani reči, pretože žalobkyňa mala možnosť sa ustanoviť na pojednávanie dňa 30. januára 2010, avšak toto svoje právo nevyužila a výslovne sa ho vzdala (č.l. 110), čím sa „ochudobnila“ o možnosť dozvedieť sa, ako vec prejednávajúca sudkyňa „vec predbežne právne posúdila“, ako to vyplýva z ust. § 181 ods. 2 C.s.p. a koniec koncov je „zachytená“ v zápisnici o pojednávaní súdu prvej inštancie zo dňa 30. januára 2010 (č.l. 120).

18. Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že žaloba žalobkyne bola formálne spôsobilá na vecné prejednanie a konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätočnosti normovanej v podobe odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Nebolo tak povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať žalobkyňu postupom

podľa ustanovenia § 129 ods. 1 C.s.p. na odstránenie väd žaloby, keďže všetky náležitosti žaloby boli zrejme tak, že nevzbudzovali pochybnosti a neistotu o ich splnení. Bolo povinnosťou žalobkyne v zmysle čl. 8 základných princípov C.s.p. označiť skutkové tvrdenie dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti. Ak súd prvej inštancie vyzval žalobkyňu (pozn. čo urobil výzvou zo dňa 25. novembra 2019 na „doplnenie skutkových tvrdení“) na „doplnenie žaloby“, porušil zásadu rovnosti strán sporu, keďže ide o spotrebiteľskú vec, kde sa vyžaduje zvýšená ochrana strany sporu s cieľom vyvažovať nerovnovážne postavenie strán sporu.

19. Žalobkyňa v odvolaní namietala aj nesprávnosť skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaných dôkazov, pričom tento odvolací dôvod bližšie nezdôvodnil. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

20. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 C.s.p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

21. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny záver o nepreukázaní nároku uplatneného žalobcom. Odvolacie námietky žalobkyne ohľadne nesprávnych skutkových záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

23. Súd prvej inštancie náležite posúdil nárok žalobcu podľa ustanovení § 708 Obch.z., keďže rámcová zmluva o bežnom účte uzavretá medzi právnym predchodcom žalobkyne ako bankou a žalovanou ako majiteľom účtu je podľa obsahu zmluvou o zriadení a vedení bežného účtu. Uzavretie zmluvy o bežnom účte je možné podľa § 708 ods. 1 a 2 Obch.z. tak, že zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť do určitej doby na určité meno bežný účet pre jeho majiteľa. Na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma. Banka je povinná prijímať na bežný účet v mene, na ktorý znie, peňažné vklady alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu a z peňažných prostriedkov na bežnom účte podľa výstavného príkazu majiteľa účtu alebo pri splnení podmienok v zmluve vyplatiť mu požadovanú sumu alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. Banka je ďalej povinná prijímať platby na

bežný účet, vykonávať platby z bežného účtu a vykonávať zúčtovania alebo uskutočniť platby v súlade so zmluvou o bežnom účte a v lehotách a za ďalších zákonom ustanovených podmienok pre poskytovanie platobných služieb. Pokiaľ to umožní dohoda s bankou, je možné účet používať ako debetný účet, t. j. v prípade vyčerpania peňažných prostriedkov má majiteľ účtu možnosť čerpať peňažné prostriedky banky tak, ako by si vzal úver bez potreby uzatvárať samostatnú zmluvu o úvere (§ 497 Obch.z.).

24. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, odôvodňovali zamietnutie žaloby o zaplatenie sumy 199,21 eur s príslušenstvom po vecnom prejednaní veci. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolací dôvod dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. nie je naplnený.

25. Záverom považuje odvolací súd za potrebné uviesť podstatný procesný náhľad na predmetnú vec. Substancovanie skutkových tvrdení môže, ale nemusí byť vykonané už v samotnej žalobe. Samotný C.s.p. pripúšťa aj „substancovanie“ ako proces ktorý môže prebiehať v procese vývoja sporu prostredníctvom repliky a dupliky sporových strán. Ak teda nedôjde k plnému substancovaniu skutkových tvrdení žalobkyne v priebehu kontradiktórneho sporu, táto skutočnosť vedie nie k odmietnutiu žaloby ale k zamietnutiu žaloby. Žaloba v takom prípade síce základné skutkové tvrdenia obsahovala, avšak tieto neboli žalobkyňou substancované tak, aby súd vedel posúdiť oprávnenosť konkrétnej výšky žalobkyňou uplatneného nároku.

26. V zmysle vyššie uvedeného je potrebné poukázať na stabilnú rozhodovaciu činnosť ÚS SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalobkyňa v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa jeho nároku na zaplatenie sumy 199,21 eur a príslušenstva. Preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú naplnené.

27. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľky, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (vrátane rovnako správneho rozhodnutia o náhrade trov konania, ktoré inak odvolaním ani spochybnené nebolo a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti).

29. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario C.s.p. tak, že plne úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 základných princípov C.s.p. zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že

žalovanej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

30. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení; § 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.